

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

2 Mayıs 2015

Sayı: 203

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

**Patronların emrindeki düzen partilerinden emekçilere sadece bol keseden vaat var!
“İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacak!”**

**İKTİDARIMIZDA
EKMEK FİYATI 6 KAT
DOĞALGAZ %134
ELEKTRİK %115
SU %300
ARTTI**

DURMAK YOK YOLA DEVAM

ADALET VE KALKINMA PARTİSİ

Geçtiğimiz aydan bu yana, hatta daha öncesinden, seçim vaatleri havada uçuşuyor. Neden şimdiye kadar bunlar için uğraşmadılar, hatta neden dile getirmediler, belli değil! İşçi sınıfının “birlik, mücadele ve dayanışma” günü olan 1 Mayıs'ı İstanbul'da neredeyse emekçilere zehir edenlerin bile gözü işçilerin oylarında!

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikten yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

AKP, kitleleri "istikrarsızlıkla" tehdit edip oy alma derindeydi. Ancak CHP'nin para dağıtma vaatlerinden sonra, AKP de cebe hitap edecek eklemeler yapıyor, yapacak.

CHP'nin vaatleri 22 milyonu aşan emekçiyi doğrudan hedefliyor. Üstene 7 milyonu aşkın emekliye de. Bol kepçe vaat dağıtmada HDP ve sonra daha küçükleri, tüm partilerden daha ileride. Sanki bu partiler kazansa, seçim sonrasında, yaşam değişecek!

Partilerin vaatleri ekonomik ve siyasi dönüşüm önermiyorlar, karar alma olanağı yine aynı kişilerin, yani siyasilerin ve düzenin gerçek hakimi olan patronların elinde olacak. O zaman ne değişecek?

Zaten CHP'nin vermeyi vaat ettiği artışlar, son bir aydaki devalüasyon ve enflasyon yüzünden eridi bile. Böyle devam eder, işsizlik de artarsa, öğrencilere, ailelere verilecek yardımın da bir değeri olmayacak. Partiler, sadece zam öneriyor, satın alma gücünün enflasyon karşısında korunması için bir düzenlemeden bahsetmiyor.

İşçilerin ürettiği, var ettiği zenginlikten, işçi sınıfına ayrılan payı büyütme vaat eden yok. En fazla pastayı büyütünce yani ekonomik büyüme olursa, emekçilere giden payın da büyüyeceği lafları var!

Oysa gerçekte böyle olmuyor. Ekonomik gelişme döneminde patronlar, dünyanın dört bir yanında iş yapacak, dolar milyarlarca listesine girecek kadar büyüdü ama emekçiler, boğazına kadar borç içinde yerlerinde sayıyor. İşçi sınıfı, neredeyse her iş kolunda verimlilik rekoru kırdı. Yani az işçiyle, düşük ücretle, ölümüne çalışmayla, çok iş yaptı. Bu yolla, ekonomi büyüdü, onların diliyle pasta büyüdü ama patronlar, siyasetçileri, sendika bürokratlarını, yasaları, mahkemeleri kullanıp daha fazlasına el atıp kendi paylarını arttırdılar.

İşte bu nedenle acil olarak yapılması gereken, patrondan alıp işçi sınıfına vermek. Yani ekonomik zenginlikten işçi sınıfına giden payı arttırmaktır. Hiçbir parti bunu yapmaz, lafını bile etmez. Çünkü böyle bir şeyi yapabilmek için ekonominin denetimi işçilerin ellerinde olmalı.

Üstelik kriz nedeniyle ekonomi küçülüyor. Bu ortamda patronlar, işçilerin hakkına daha çok el atıyor. Patronları, ne siyasiler ne de kağıt üzerinde yazılı kanunlar durdurabilir.

Patronları durdurabilecek tek güç işçi sınıfıdır. Tıpkı ücret zammı için patronu dize getiren Boydak ve Bosch işçilerinin yaptığı gibi. CHP, HDP ya da daha soldaki hiçbir parti, işçilere değil, patronlara kemer sıktırmak için işçi sınıfını mücadeleye çağırıyor. Sadece vaatlerini dinleyip, avunmamızı, onlara oy vermemizi istiyorlar.

Eğer bunca yıldır her seçimde verilen ve seçimin ertesinde bir daha sözü edilemeyen vaatlere hala kanmak istiyorsak, seçime katılan yirmiyi aşkın siyasi partiden birini seçebiliriz. Aksi taktirde, ekonomik, sosyal, demokratik sorunlarımızın çözümü için kendi sınıf çıkarlarımız temelinde mücadele etmek için örgütlenmeye başlamalıyız. (26.04.2015)

Emekçinin Gündemi

Soma davası yalanlarla başladı

Soma duruşması başladı. Türkiye işçi sınıfının yaşadığı en korkunç katliamlardan birinin davası; yalanlar, peşkeş çekmeler ve patron yalakacılığının en saf örnekleriyle yürütüldü.

Soma Holdingin patronu Alp Gürkan hiçbir oturumda yoktu. Onun “temsilcisi” olan oğlu Can Gürkan ve müdürleri, işçi ailelerinin ısrarlı talepleri sonucunda, ikinci duruşmaya getirildi. Yetkililer ve polis, suçluları korumak için o kadar çaba gösterdi ki, işçi aileleri isyan ettiler: “Katilleri korumak için gösterdiğiniz bu çabayı, işçileri korumak için neden göstermediniz!”

Kağıt üstünde en yetkili görünen Alp Gürkan, hiç olmazsa birazcık utanacağına, en çok babasıyla kendisinin mağdur olduğunu söyleyebilecek kadar yüzsüz!

Aynı yalanlar etrafında toplanmaya çalışan avukatları ve mühendisleri, oturumlar boyunca firmayı aklamaya çalışsalar da inceleme raporları nedeniyle apaçık gerçekleri saklayamadılar. Ortak yalan ise tüm suçun, katliamda ölen iş güvenliği uzmanı Mehmet Efe’de olması. Elbette, hayatta olmayan birini suçlamak en kolay ve en acizcesi. Tıpkı diğer tüm sözde “iş kazası” mahkemelerinde olduğu gibi ya çalışan ya sorumlu idareciler ama mutlaka ölmüş olanlar suçlandı.

Mahkemeden dökülen bilgiler, Soma’da iş kazası değil, kâr uğruna, patronun işçileri katlettiğini gösteriyor. Patlama birdenbire olmadı, haftalar önce-

sinden adım adım, kendini duyurarak geldi.

Örneğin madende, 50 birimin üzerinde sıcaklık artışı olduğunda çalışmanın devam etmesi suç. Oysa Soma’da sıcaklık değerinin 130 birime kadar arttığı tespit edilmiş. Buna rağmen çalışma durdurulmamış. Hiçbir iş güvenliği sorumlusu, patron baskısı olmadan, işten atılma tehdidi olmadan, bu koşullarda işi devam ettirmez. Tüm suç üzerine atılan Mehmet Efe ücretini aldığı patrona nasıl karşı gelsin? Patrona rağmen eğer

üretimi durdursaydı, bir daha hiçbir madende hatta hiçbir yerde işe alınmazdı.

Tüm uyarılara rağmen, aşırı üretim denen kâr hırsı nedeniyle, değerlerin artmasının önünde diz çökmedi. Somalı maden işçileri bile bile, ölümüne çalıştırıldılar. Somalı tekniker ve mühendisler, sıcaklık değerlerinin artmasının dinamit patlamasından kaynaklı olduğunu söyleyip, bu nedenle göz ardı ettiklerini de itiraf ediyorlar. Dinamit patlamalarının tutulduğu defter, Somalı işçilerin avukatlarının taleplerine rağmen hala mahkemeye getirilmedi. Eğer gerçekten değerlerin artması dinamit patlamalarından kaynaklı ise neden

dinamit patlamalarıyla ilgili kayıtlar saklanıyor?

Şimdilik ara verilen duruşmaların başlaması bile bir yılı buldu. Bu süre içinde katliam sorumlularının, sorumluluktan kurtulmak için ceza evinde ortak bir plan yaptıkları görülüyor. Zaten adalet sistemi, patronların çıkarları veya patronlar düzenine dokunan bir durum söz konusu olduğunda, çok kısa sürede ve çok sert şekilde mahkemelerden kararlar çıkarıyor. İşçilerin hakları söz konusu olduğunda akla gelen, gelmeyen her tür engel çıkarılıyor.

Üstelik, devletin mülkiyetinde ve denetiminde olan madeni denetleyen ve çalışmasına onay veren resmi görevlilerin yargılanmasına hükümetten izin çıkmadı. Kendi çalışanını suçlayan Soma patronu, resmi görevlileri suçlamıyor. Çünkü bu sistemi, göstermelik denetim ve onay sistemini, hükumete dayatan kamu çalışanlarına uygulatan kendileri. Kamu çalışanlarını, siyasiler aracılığıyla, istedikleri gibi baskı altına alıp yönlendirilmelerini sağlayan bugünkü düzenin yıpranmasını ve değişmesini istemiyorlar.

Soma’da, Ermenek’te, Torunlar İnşaat’ta, daha önce Davutpaşa’da, Tersanelerde ve başka yerlerde olduğu gibi eğer işçilerin ve işçi ailelerinin ısrarlı çabaları olmasa, mahkemeler, suçu ölenlerin üzerine atıp patronları temize çıkarmak için gerçeklerin üstünü örtmekten öteye gitmeyecek. (01.05.2015)

Bosch grevi başarıya götürdü

Ocak ayında MESS' bağlı fabrikalarda işçilerin direktmesi ile kararlaştırılan grev, hükümet tarafından "milli güvenliğe" tehdit oluşturduğu gerekçesiyle yasaklanmıştı.

Bu olaydan bir süre sonra Bursa'daki Bosch fabrikasındaki işçilerin örgütlü olduğu Türk-Metal toplu iş sözleşmesi görüşmeleri yürütmeye başladı. İşçilerden bazıları daha önce DİSK'e bağlı Birleşik-Metal bünyesinde örgütlenmek istemiş olsa da çeşitli bürokratik oyunlarla işyerinde yetkili sendika, işçilerin çıkarlarından çok patronların çıkarlarını düşünen Türk-Metal olarak kaldı.

Uluslar arası dev bir şirket olan Bosch, geçen yıl tüm dünyada, 150 ülkedeki işletmeleriyle 48.9 milyar avro tutarında satış, Türkiye'deki şirketleri ise 8.200'ü aşkın çalışanıyla, 1,10 milyar avroluk ihracatı yapmış. Mobilite Çözümleri, Sanayi Teknolojileri, Enerji ve Bina Teknolojileri ve Dayanıklı Tüketim Malları işkolunda 21 markası olan, Bursa, Gebze, Manisa, Tekirdağ'da

toplam 5 fabrikası olan şirketin Bursa fabrikasında çalışan ve 3 yıldır zam alamayan Bosch işçisi, bu kötü gidişata dur demek için sendikaya baskı yaptı ve yeni taleplerini sendikanın görüşmelerde gündeme getirmesini sağladı.

İşçilerin bir kısmının Birleşik Metal'e geçmesi sebebiyle, iş yerindeki yetkisini kaybetmekten korkan Türk-Metal, işçilerin de baskısı ile işçileri, patronun verdiklerine razı edemeyince grev kararı aldığını açıkladı.

375 bin meşe palamudu dikmek gibi sosyal sorumluluk çalışmalarıyla övünen fabrika müdürü, işçilerine 3 yılın ardından uygun bir zam veremedi.

Ancak, greve de gitmeyi göze alamadı. Sonuçta Bosch işçileri, Türk-Metal'in örgütlü olduğu diğer fabrikalara göre daha iyi bir sözleşme imzalayarak, Bursa'daki diğer fabrikalara da örnek oldu.

Bunun üzerine Bursa'daki diğer Türk-Metal üyeleri, 3 yıllık sözleşmelerinin çöpe atılarak

Bosch sözleşmesi doğrultusunda yeni bir sözleşme imzalamak için mücadele başlattı. Noter aracılığı ile de sendikaya ihtar gönderen işçiler, eğer talepleri kabul edilmezse mücadele edeceklerini söylüyor. Renault, Çoşkunöz, Mako, Tofaş gibi fabrikadaki işçiler de sendikaya baskı yaparak yeniden sözleşme masasına oturmak istiyor. Bu fabrikalarda da hem patrona hem de sendikaya karşı eylemler başlamış durumda.

İşçiler, "bizim şartlarımıza göre daha iyi bir sözleşme imzalama imkanı varsa, biz neden daha kötü şartlara boyun eğelim?" diyerek sendikaya tabandan baskı yapmaya başladılar bile. Sendikacılardan ise işçileri oyalamaya çalışan sözler haricinde başka ses çıkmıyor. İşçiler sadece patronlarla değil, sendika bürokratları ile de uğraşmak zorunda.

Sınıf mücadelesinin büyümesi ve işçiler arasındaki dayanışmanın güçlenmesi açısından Bosch grevi iyi bir örnek. (30.04.2015)

Kanunlar değil, işçi denetimi iş güvenliği sağlar

"İşçi sağlığı ve güvenliği" olan adı "iş sağlığı ve güvenliği" olarak değiştirilen kanun, tam uygulanmadan değiştirildi. Önce Soma, ardından Torunlar ve Ermenek katliamlarından sonra, bu yasanın patronlara ölümüne işçi çalıştırma ve işçi öldürmede kolaylık sağlamaktan başka bir işe yaramadığı ortaya çıkmıştı.

Elbette yeni maddeleri de aynı işe yarayacak. Hatta, patronların üstünü örmede zorlandıkları açıklarına yeni bahaneler

uyduruldu. Bu fırsatta, eski kanunun henüz uygulamaya girmemiş, iş güvenliği uzmanı çalıştırma zorunluluğu, birer yıl daha uzatıldı.

Zaten kanunlar, düzenlemeler, patronlara hiç engel olmuyor, bildiklerini yapıyorlar. Sadece ölen işçi sayısı fazla olduğunda, mahkemede onlar yerine yargılanacak mühendis, müdür ayarlama, ailelere para ödeme ve elbette bir süre tatlı

kazancın durması gibi dertleri oluyor.

İşte bu tür sorunlara da çareler ayarlandı. Örneğin iş güvencesi için patronun harcadığı her kuruş, yani yapması gereken, sanki özel bir şey yapmış gibi devletin kasasından ödül olarak geri ödenecek. İşte kanunlar hep aynı işe yarıyor: Patronların yaptığını yasa haline getiriyor, işçi de televizyonda gösterildiği gibi suçlu durumuna düşürüyor.(01.05)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

Seçim çalışmaları başladı

7 Haziran seçimi nedeniyle bütün personelin izinleri iptal. Müdür, özellikle “anlayışlı” olmamızı rica etti. Neden anlayışlı olan hep bizler oluyoruz? Daha fazla ücret istediğimizde, daha az çalışmak istediğimizde tembeller ve ekmeğine leke sürenler diye yaftalanan bizler değil miyiz?

Müdür, kendi ağzıyla terfi alacağını, bu yüzden her şeyin “ne pahasına” olursan olsun mükemmel olmasını istediğini söyledi. Evet, sırf kendinden üstündekilere yaranacak diye biz daha çok çalışmalıyız. Harcadığı gereksiz para umurunda değil. Tabii bu da firmanın işine yarıyor. Ne de olsa işlerin çoğunu firma yapıp parasını cebine indirecek.

Resmi tatilde çalışmak, müdür istedi diye pazar günü mesai yapmak zorundayız. Müdür, işçiler pazar günü de çalışsın, hafta tatilini çalışamayacakları yağmurlu bir günde kullandırırız diyor. Açık havada, sıcak havada çalış yağmurlu günde izin. Üstelik teknik personelin mesai saati dışındaki çalışmasının karşılığı ödenmiyor!

Kontrol mühendisleri, bizlerden sürekli projeleri araziye uygulamamızı istiyor. Kağıt üzerindeki projeyi “kireç ya da alçıyla” araziye çiziyoruz. Buna aplikasyon denir. Kendi çizdikleri proje araziye uymuyor. Mutlaka hatalar çıkıyor. Aplikasyon, zaten zor ve yorucu. Hataları düzeltmekle de uğraşıyoruz. Düzeltmeler beğenilmiyor, tekrar tekrar yeniden yapılıyor. Aynı

projeyi uygulamak yerine onların bilimsel bilgiden yoksunlukları yüzünden, defalarca yenileniyor.

Şirketin yapmaya başladığı yeni parkın uygulanacağı alan üzerinde insanların evleri, bahçeleri var. Ancak belediyenin kendi arazisi. Gelip vatandaşla konuşup belirli bir yere kadar araziyi kullanacaklarını ve evlerine dokunmayacaklarını söylediler. Mahalleli de kabul etti. Ancak sonra işler değişti. Arazinin neredeyse tamamını kullanmaya karar verdiler. Mahallelinin evleri yıkılacak fakat çıkıp dürüstçe söylemiyorlar. Müdür ve kontrol mühendisleri, park alanına geldiler. Müdür “ortalıkta vatandaş var mı ben arabadan inmeye korkuyorum” dedi. Vatandaştan korkan vatandaş hizmetkarı!

İş yerinde işçilerin çoğunu örgütleyen sendika yetkiyi aldı. Toplu sözleşme için belediyeyle görüşmek istiyor. Ancak belediye görüşmeye yanaşmıyor. Seçime kadar oyalamanın peşinde. Seçimden sonra büyük çatışma başlayacak gibi duruyor. Önemli olan bu çatışmaya hazır olmak. (28.04.2015)

Gıda

Kazanımlar önemli fakat patron düzeni yıkılmadıkça kazandık diyemeyiz

Nihayet sözleşme imzalandı. Görüşme dönemi, önceki sözleşmede olduğu gibi işçiler açısından zorlu geçti ama sonuçta kazançlı çıktık.

Kesin olmayan bilgilere göre ücretimize %9+160 lira artış,

izin ücreti 800 lira, bayram ücreti 675 lira, yakacak yardımı 1.350 lira oldu. Ayrıca, %3 olan gece çalışma zammı, bu yıl için %4'e gelecek yıl %5'e çıktı. İkinci yıl ücretlerimize enflasyon+1 puan olarak artış yapılacak. Sonuçta, ortalama olarak %19.5'i civarında oranında artış oldu.

Bu zammı almak için hem patrona hem de sendika bürokratlarına karşı mücadele ettik. 10 nisanda yapılan oturumda, patron artış teklifini %3'ten %8'e çıkarmıştı. Sendika ise seyyanen 275+%10 olan teklifini 205+%10'a çekti. İşçiler, sendikaya gerileme için tepki gösterdiler. Bunun üzerine patron, müdürü işçilerin üzerine saldı.

Bu görüşmeden birkaç gün sonra fabrikadaki bölümleri dolaşan müdür, işçileri açıkça tehdit etti. Söylediği şeyler klasik; “işçi atarız, kriz var, zam verirsek kendi bacağımıza sıkarız” laflarıydı. Fakat işçiler, bütün bu lafları iade etmeyi bildiler. Müdüre, yönetimin yaptığı harcamaları örnek gösterip “neden o zaman bacağımıza sıkılmıyorsunuz da bize zam verirken bacağımıza sıkıyorsunuz?” diye sordular.

Çalışanların moralinden, çok iş çıkarma motivasyonundan dem vuran müdüre, “istediğimiz zam bizim hakkımız ve moralimiz, motivasyonumuz için gerekli” demeyi bildiler.

Sonuçta işçileri durdurmak için sendikacılar yeterli gelemeyince devreye giren müdür de başarısızlığa uğradı. Böylece işçiler, yeterli olmasa da güçlerini göstererek, kazanım elde etmeyi başardılar.

Bütün bu yaşananlar, sınıf mücadelesinin küçük bir kısmını oluşturuyor. Patronlar ve onların düzeni yok olmadan, yüzde yüz

zam alsak bile bir şey ifade etmeyecek. (Bir işçi, 30.04.2015)

Alt tabaka dertli

Az işçiyle daha çok iş yaptırmak için baskıyı arttırdılar. Patronları para hırsı bürümüş, doymak bilmiyorlar.

İş ilanında “alt tabakaya” hitap edeceği belirtiler şefi parayla satın aldılar. Şef de alt tabakaya baskı yapıyor. Bir de işçiye iş yaptıramadığı için şikayet ediyor. İşçinin hakkını versin bakalım, nasıl oluyor. 950 liraya işçi çalıştırırsan, olacağı budur. Şefe “senin tuzun kuru, alt tabakaya baskı yapıyorsun” dediğimizde, kendine hakaret edildiğini söyledi.

İş bitip çıkış zamanı geldiği halde tüm işçileri tek tek yanına çağırarak, şubelere göndermek istedi. İşçiler yanına bile gitmedi. İşçilerin bu tavrını gidip müdüre şikayet etmiş, işçilerin yardıma gelmediğini söylemiş. Bizler de müdürü bekledik, gelip nedenini sorsun diye. Ancak müdür gelmedi, şef de suskun. Ne oldu bilmiyoruz.

İş yerinde ortam çok gergin. İşçiler, ne olacağını, bazen haksızlıkları konuşuyor. AGİ ödemesi, bankaya farklı ücret yatırılması gibi haksızlıkları konuştuk. Şef bu konuşmalarımızı, telefonuyla kaydedip müdüre dinletmiş. Müdür, bir işçiyi çağırması, bu arkadaş da tüm konuşulanları anlatmış.

İşçilerin çoğu borçlu olduğunu söylüyor, zorunlu harcamalarından çekiniyor. Kaybedecek neyimiz var ki? İş olacağına varır. Her kötülüğün, haksızlığın bir sonu var! (Bir işçi)

“Birlik, mücadele, dayanışma”

1 Mayıs, tüm dünya işçilerinin “birlik, mücadele ve dayanışma” günü olarak anılıyor. İşçi sınıfının 8 saatlik iş günü mücadelesi, bu mücadelede gösterdiği dayanışma bugüne taşınıyor. Tüm dünya işçileri, 1 Mayıs'ta aynı sınıfın üyeleri olarak, kapitalist düzenden kaynaklanan sorunlarını gündeme getiriyor.

Türkiye'de 1 Mayıs, askeri darbeden bu yana yasaklıydı. Uzun ve çetin mücadelelerden sonra yürüyüş ve anma yapılmasına, hatta Taksim'de yapılmasına izin verildi. Ardından resmi bayram ilan edildi.

1 Mayıs'ın, Taksim'de anılmasına izin vermesi ve resmi bayram ilan etmesi, AKP'ye destek verilmesine, demokratik bir parti gözüyle bakılmasına neden olmuştu. Ancak solun bir kesiminin bu yanlılığı fazla uzun sürmedi. Taksim, kısa bir aradan sonra yeniden gösterilere kapatıldı, hatta eskisinden daha fazla. Eskiden 1 Mayıs günü Taksim'e giden şiddet görünürken, artık Taksim'e gidiş bile mümkün değil, şiddet daha genelleşti.

İstanbul'da yaşayan emekçilerin önemli bir kesimi için 1 Mayıs, evde oturma, dinlenme gününe dönüştü. Sendikanın olmadığı, ya da sendikalı bazı iş yerlerinde çalışanlar ise ya zorunlu mesaiye gidiyor ya da uygulanmayan resmi tatil nedeniyle herhangi bir iş günü geçiriyor.

Oysa işçilerin katılabileceği bir ortak miting düzenlense, çoğunluğunun katılacağını, öncekilerden biliyoruz.

Patronlar, işçilerin birlik olup kendilerini güçlü hissetmelerine karşıdır. Hele bir meydanda bir araya gelip “yaşasın işçilerin birliği”, “kahrolsun sermaye düzeni” gibi tek başlarına söyleyemeyecekleri, patronları yerin dibine batıran sözleri bağıra çağıra söylemelerine, söylemeyi öğrenmelerine hatta yüksek sesle söylendiğini duymalarına karşıdır. İşte kabalık işçi mitingleri bu işe yarar. İşçiler, düşünmekten çekindiklerinin açıkça haykırıldığını, hem de on binlerce işçi tarafından haykırıldığını görür ve bundan güç alır.

Ne patronlar, ne siyasiler ne de sendika bürokratları, işçilerin birlik olmasını, üstelik taleplerini haykırarak kadar birlik olmasını ister. İşte bu nedenle işçi mitingleri artık yok denecek kadar az. Sadece seçim mitingleri var, orada sadece siyasiler konuşuyor.

1 Mayıs anması, önce sendikaların ayrı ayrı miting düzenlemesiyle parçalandı, sonra da yasaklar başladı. Ortak bir miting düzenlemek, hatta kendi üyelerini mitinge getirmek için hiçbir çaba göstermeyen, öncesinde gerekli hazırlıkları yapmayan sendika bürokratları, bugünkü durumdan sorumludur.

Sendikacılar 1 Mayıs'a, destekledikleri siyasi partiye verilecek oya dönüştürecek şekilde yaklaşıyor. Hükümetin “yasak” dediğini teşhir ediyor ama yasağı yıkmak için yüz binleri mitinge çağırıyor, örgütlemiyor. “Bize oy verin, biz izin vereceğiz” diyorlar.

Onlardan çok da farklı olmayan, sektör sol guruplar, esas olarak CHP ve HDP'nin bu siyaseti çerçevesinde hareket ediyor. Bu siyasetlerin hepsi işçi sınıfının birliğine zarar veriyor. (01.05.2015)

Siyasetin Gündemi

Sosyal demokrasiye dönüş mü?

Çalışanlar, son 13 yıl içerisinde hiç olmadığı kadar hak kaybına uğradı. Her yıl iş yerinde kaza geçiren ve ölen işçi sayısı artıyor. 2002 yılında iş kazası sonucu ölen sigortalı işçi sayısı 872 iken 2014 yılında 1.886'ya yükseldi. Burjuvazinin pervasızca büyüme planları, çalışanların hayatını zehre çevirdi.

Türkiye çalışanların sosyal hakları bakımından gittikçe kötü bir konuma geriliyor. Bir avuç zengin, Türkiye'nin tüm servetinin yarısından fazlasına sahip. Bu durum, Türkiye'de olduğu kadar dünyanın geri kalanında da böyle. Avrupa'daki mali durum ve sosyal çalkantılar da artık bu sistemin sonuna kadar zorlandığının bir göstergesi.

Ekonomik kriz dönemlerinde, toplumsal çalkantılar yaşanır. Emekçiler, yaşam düzeylerini korumak, daha fazla gerilemesi önlemek için kendi taleplerini ileri sürer. Burjuvazi ise kârını korumak için emekçilerin haklarını daha fazla geriletmek. Bu dönemlerde politik, sosyal ve ekonomik kargaşaları önlemek için her zaman sosyal demokrat partiler öne sürülür. Fakat iktidara geldikleri zaman değişen pek de bir şey olmaz. Fransa'daki Sosyalist Parti deneyiminden, ardından Yunanistan'da da tecrübe edebiliriz.

Yunanistan'da, kemer sıkma politikalarından bıkan halk, bu kararlılığını seçimlerde ortaya koyarak, çeşitli muhalif grupların oluşturduğu bir sol partiyi iktidara getirdi. Ancak bu partinin, mevcut sistemin ağırları içerisinde nasıl bir yol

izleyeceğini ve sözlerini yerine getirip getirmeyeceğini göreceğiz. Şu anki durum pek de olumlu gözüküyor

Türkiye'de ise seçim yaklaşırken, böyle bir süreç geliyor. AKP, bir iktidar partisi gibi değil, güçlenen sosyal demokrat partiyle vaat yarışında bulunan bir parti gibi davranıyor.

Önce CHP bir şey öneriyor, AKP bunun daha iyisini yaptığını ve yapacağını ilan ediyor.

Kemalist kanadın partiden tasfiyesi ile politikalarında biraz değişime giden CHP, bu sefer seçim vaatlerinde laiklik, milliyetçilik, Atatürkçülük gibi kavramları bir kenara koyarak, yoksul kitlelere yönelik ekonomik vaatler sundu. Bildirgede emeklilere 2 maaş ikramiye, asgari ücretin 1.500

liraya çıkarılması, aile sigortası, taşeron sisteminin kaldırılması ve kamudaki işçilerin kadroya geçirilmesine ilişkin daha önce çıkmış olan mahkeme kararlarının uygulanması gibi vaatler var.

CHP iktidara gelse bile bu vaatleri uygulamayacak. Ancak, bu bildirgeden sonra AKP tarafından "bütün bunlara kaynak nereden bulunacak?" sorusunun öne çıkması bir açıdan iyi oldu. CHP'li olan veya olmayan burjuva ekonomistleri bile, bu kadar kaynağın Türkiye'deki sermaye karşısında deveye kulak kaldığını ve bu vaatlerin uygulanabilir olduğunu söyledi.

Emekçiler de bu gerçeği çok iyi biliyor; yeteri kadar kaynak var. Bu zenginlik bizim alın terimizle oluşuyor ama sadece bir avuç insanın elinde birikiyor. Bu vaatler ve üzerinde dönen tartışmalar, gerçeği göz önüne getirdiği için bile anlamlı.

Fakat biz biliyoruz ki, bütün sorunlar, düzen partileri ile çözülemez. Esas ve kalıcı çözümlere ancak işçi sınıfının inisiyatifinde ve sınıf temelli politikalar ile ulaşılabilir. Bu yüzden, mücadele partiler düzeyinde değil, iş yerleri ve fabrikalar düzeyinde olmalı. (28.04.2015)

Uluslararası Gündem

Dünya borsaları sürekli tırmanıyor ve asalaklaşıyor

Borsada işlem yapan hisse senetlerinin değeri sürekli artıyor: Paris borsasının endeksi son üç ayda %22 arttı.

Ekonominin yeniden büyüme sürecine girdiğini anlayan kapitalistlere en azından kâr konusunda güven geldiği için bunun, yatırımları arttıracığı söyleniyor.

Bu öngörü büyücülerinkinden hiç farklı değil. Yani palavra.

İşsizliğin paralel olarak sürekli armaya devam etmesi bize şunu gösteriyor: Kapitalistler, kârın artacağını ümit ediyor ama bunun mümkün olduğu kadar az yatırım ile hatta hiç yatırım yapmadan olmasını istiyorlar. Borsalarda yaşanan yükselişler tamamen spekülasyon temelinde ve büyük kapitalist ülke hükümetleri bunu çok iyi biliyor. Çünkü bu spekülasyonlara onlar yardımcı oluyor.

Batılı büyük güçlerin Merkez Banakları, yıllardır “esnek para politikası” uygulama yoluna baş vurdu. Büyük özel bankalara çok düşük faizlerle, hatta sıfıra yakın yüzdeliklerle, istedikleri kadar borçlanma olanağını tanıyıp bankaların geri alamayacağı borçları üstlenme olanağını sunuyorlar. ABD, Avrupa, İngiltere veya Japonya merkez bankaları, dünyadaki mali kanallara yeni bastıkları parayı sürüyor.

Her ay matbaadan banka kasalarına gelen milyarlarca dolar, avro, sterlin veya yen, yatırımlar için kullanılmıyor. Halbuki yatırıma gitse toplumsal zenginlik artırılmış olur.

Sanayi şirketleri yatırım yapmak istemiyor. Su içmek istemeyen bir eşeğe zorla su içemezsiniz! Örneğin BNP Paribas banaksının ekonomik ARGE müdürünün dediği gibi: “Üretim kapasitesi fazlalığı olan bir şirketin üretim olanaklarını artırmasının hiçbir anlamı yok.” Rakamlar gayet açık; Avrupa’daki yatırım 2008 mali krizinden bu yana %15 geriledi.

Sonuçta piyasaya sürülen büyük miktarlardaki para, başta borsalarda yapılan hisse senetleri işlemleri olmak üzere, spekülasyona akıyor. Satın alınan hisse senetleri, sadece kâr amacıyla yeniden satılıyor. Böylece spekülasyon yoluyla işlem yapanlar, hisse senetlerinin değerlerini arttırıyor. Merkez bankalarından özel bankalara akan büyük miktarlardaki para, bu satın alma ve yeniden satma işlemleri yoluyla talebi yükseltiyor ve sonunda hisse senetlerinin değerleri fırlıyor.

Bir tarafta borsalardaki çılgınca değer artışı diğer tarafta ise üretime giden yatırımlardaki durgunluk; burjuvazinin asalaklığının artışının açıkça ortaya çıkan belirtileri. Tüm bunlar, borsaların ve mali sektörün her an çöküşüne yol açabilecek ortamı besliyor; sonuçlarının ne olacağını kimse kestiremez.

Fransız büyük sanayi grupları ve finans çevreleri borsadaki kendi hisse senetlerini yeniden satın almak için 15 milyar avro harcadı. Hissedarların ceplerine gidecek olan bu rakam uçuk; 2008 mali çöküşünden hemen önce 2007’de kırılmış olan rekoru da geçiyor.

ABD’de ise öyle bir seviyeye tırmandı ki 2015’de hisse senetlerinin yeniden satın alınması 1 trilyon doları aşabilir!

Ekonomik büyümenin geri geleceğine ilişkin açıklamalar palavra. Somut delili, şirket sahiplerinin buna güvenmeyip kârlarını yatırımlara değil tam aksine hissedarlara aktarmayı tercih etmeleridir. İktisat gazetesi Les Echos 21 Nisan tarihli bir başyazısında şunu açıkça itiraf etti: “Büyük şirketler, hissedarlarının onlara teslim ettikleri paraları yatırıma yönlendirecek heyecanlandırıcı projeleri olmadığından geri iade ediyor.”

Bir şirket kendi hisselerini yeniden satın aldığı anda hisse senedinin değeri artar ve hisse senedi sahipleri hemen büyük kazanç elde eder. Üstelik yeniden satın alınan hisse senetleri tahrip edildiklerinden dolayı geriye daha az hisse senedi kaldığından, hisse senedi miktarı azalıyor ve onlara olan talep artırıyor ve böylece de değerleri artıyor. ABD’de hisse senetlerinin getirdiği kazanç artışının üçte biri bu yöntemle yani şirketlerin, kendi öz hisselerini satın alması ile elde ediliyor.

Kendi hisselerini satın alma ile yani yamyamlık yöntemleri ile elde edilen artış, bütün borsaların salyalarını akıtmaya başlamış! Ancak tüm bu değer artışları tamamen üretimden kopuk olduğu için spekülasyonu felakete doğru taşıyan zemini daha da büyütüyor. LO (24.04.2015)

Kapitalist Avrupa göçenleri ölüme mahkum ediyor

19 Nisan Pazar günü Libya açıklarında kaç çocuk, kadın, erkek gemilerin batması sonucu öldü? Canlarını kurtarabilenlere göre 700, 800, 900 kişi öldü. Gerçek rakamı belki de hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz ama bu felaket, diğerlerinin ardından geldi.

Bu feci ölümler, ne zaman son bulacak? Avrupa Birliği'nin parmağını kıpırdatmaya lütfetmesi için ne kadar daha Suriyeli, Eritreli, Sudanlı, Somalilinin, Avrupa'nın giriş kapılarında ölmesi gerekiyor?

Son aylarda çok sayıda göçmenin Libya sahillerine akın ettiği ve de insan kaçakçılığı yapanların arttığı biliniyordu. Bu durum karşısında Avrupa Birliği ne yaptı? Avrupa Birliği, İtalya'nın oluşturduğu ve geçerli bir yöntem olduğunu pratikte 150 bin göçmeni kurtararak kanıtladığı uygulamaların finansmanını karşılamaya karşı çıktı.

Avrupa Birliği yöneticileri, denizde devriye gezen cankurtaran gemi sayısını ve olanaklarını azaltarak, denizi kaçak geçmeye çalışanları ölüme sürüklemeyi tercih etti. Bu, ölüm tehlikesinde olan insanların yardımına gitmeyi reddetmektir. Bu iğrençliğe ek olarak, insanlar öldükten sonra o bölgeye 18 kurtarma gemisi ve 2 tane de helikopter gönderildi.

Avrupa Birliği yöneticileri, döktükleri timsah gözyaşı kurur kurumaz, göçmenlere karşı aldıkları canice kararları daha da artıracak. Çünkü Avrupa Birliği yöneticilerinin iş birliği yapma "siyasetlerini" geliştirmek istemeleri, göçmenlerin hayatlarını kurtarmak için değil, onları daha etkili bir şekilde uzaklaştırmak için!

Avrupa Birliği yöneticilerinin şu anki sorunu, daha önce Kaddafi'nin yaptığı gibi Libya sahillerini sıkı denetim altında tutabilecek yeni birisini bulmak. Yani bu göçmen kadın ve erkeklerin can güvenliği onların hiç de umurunda değil.

Göçmek isteyen insanların büyük bir çoğunluğu yasal ve güvenli yollardan mülteci olmak istiyor. Ama mecburen kendilerini av konumunda, vicdansız insan kaçakçıların ellerine düşmüş durumda buluyorlar. Hollande ve onun gibi diğer Avrupa Birliği yöneticileri, insan kaçakçıları teşhir ediyorlar ama göçmenlerin her geçen gün daha da büyük tehlikelere atlayarak yola düşmelerine sebep olan da yine onlar.

2011'den beri süren savaş yüzünden 4 milyon Suriyeli ülkelerini terk etmek zorunda kaldı: Geçen yıl Fransa sadece 3 bin göçmen kabul etti; göçmenlerin büyük çoğunluğu Türkiye ve Lübnan'a sığındı. Yani ülkelerinden kaçmak zorunda olan diğer insanlar gibi komşu ülkelere sığındı.

Tüm bu göçmenlerin çok az sayıdaki kısmı, kalkınmış Avrupa ülkelerine göç etmeye çalışıyor. Ama bu bile Ulusal Cephe (Fransa) demagoglarının "göçmenler bir bomba gibidir" gibi yaygaralar koparmasında engel değil. Çocukların, kadın ve erkeklerin boğularak öldüğü bir ortamda bu gibi yaygaralar koparmak gerçekten isyan ettirici ve iğrenç.

Avrupa Birliği yöneticileri ellerinden gelen her şeyi yapıp yoksul halkları uzakta tutmak istiyor. Ama onların hizmet ettiği düzen yoksullukları, savaşları ve baskıları müthiş bir şekilde artırıyor.

Bu yöneticiler durmadan, "demokrasi", "barış", "kalkınma" kelimelerini geveliyorlar. Ama onlar, Afrika'ya zenginliklerini sürekli talan etme dışında ne götürdüler? Örneğin Fransa, Afrika ve Ortadoğu'ya onlarca defa askeri müdahalede bulundu ve bunun sonucunda, bir sürü diktatörü başa getirip muazzam yıkımlara yol açtı.

Emperyalist güçlerin son olarak Irak, Suriye ve Libya'da yaptıkları askeri müdahale ve

manevralar, bu ülkelerin param parça olup silahlı milislerin denetimi altına geçmesine yaradı.

Halkları feci yoksulluklara mahkum etmek, onları sömürülen kitlelere dönüştürüp böyle kalmalarını sağlamak burjuvazinin yoksullara karşı hep uyguladığı bir yöntem. İşte bu gerçekliğin diğer bir iğrenç yüzü ise zengin devletlerin göçmenlere karşı verdiği mücadele.

Fransa'da da sömürülenlerin sorunu, kendilerini daha yoksul olanlardan korumak değil, zenginlere karşı, yani kapitalistlere karşı savunmak. Toplumdaki bu devasa eşitsizlik ve adaletsizlikler, kapitalistlerin iktidarından kaynaklanır.

En az bir yüzyıldan beri dünyadaki üretim imkanları bütün insanlığın, biri birlerine karşı hiçbir savaş veya çatışmaya girmeden, ihtiyaçlarını fazlasıyla karşılayabilecek aşamaya gelmiştir.

Örneğin Avrupa'da muazzam miktarlarda zenginlik birikti. Ama bunlar küçücük bir azınlığın ceplerinde birikip zenginlerin kaptırmasını yerine getirmek veya spekülasyonlar için kullanılıp, çoğunluğun temel ihtiyaçlarını karşılamak için kullanılmıyor.

Asalak bir sınıf olan burjuvazi iktidarda olduğu müddetçe, bu düzen herkese insanca bir yaşam olanağı sunmayacak. Yaşadığımız bu barbarlığa son vermek için azınlığı teşkil eden kapitalistlerin ellerinde üretim araçlarını koparıp almalı ve onları kendi öz denetimlerine tabi kılmalı. LO (20.04.2015)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Devrimci komünistlerin seçimlere yaklaşımı ve 7 Haziran genel seçimi

Resmen başlamış olan genel seçim propagandaları, neredeyse gündemin tamamını işgal ediyor ve edecek. Özellikle medyada o kadar şey söyleniyor ve o kadar çok haber veriliyor ki insan kolayca gerçekten “demokratik” bir seçim yapılıyor ve seçim “yaşamımızda” temel değişikliklere yol açacak izlenimine kapılabilir! Maalesef emekçiler ve yoksullar açısından gerçekler hiç de böyle değil!

Önce devrimci komünistlerin seçime ilişkin genel görüş ve yaklaşımlarını hatırlayıp, sonra bu seçimlerle ilgili bazı konulara değinmekte yarar var.

Burjuvazinin iktidara gelmesi ve işçi sınıfının bir sınıf olarak ortaya çıkmasından itibaren sömürücü kapitalist sınıfı iktidarını meşrulaştırmak için seçime başvuruyor. Bu durum, işçi sınıfı içerisinde “seçime katılım ve katılma şartları” tartışmalarına neden oldu. Önce anlatmak gerekirse, genel olarak üç ayrı yaklaşım ortaya çıktı ve günümüzde de devam ediyor: Anarşistlerin yaklaşımı; reformist sosyal demokrat ve devrimci komünist yaklaşım.

Anarşistlerin yaklaşımı

Genelde anarşist hareket seçimlere katılmayı reddediyor ve temel gerekçe olarak “seçimin bir aldatmaca” olduğunu ve “seçimler yoluyla” düzen değiştirmenin olanaklı olmadığını anlatıyor. Oysa genellikle siyasi konularla ilgilenmeyen geniş kitleler, seçim dönemlerinde şu veya bu seviyede siyasetle

ilgileniyor ve bu nedenle devrimci fikirleri somut olarak daha geniş kitlelere anlatma ortamı oluşuyor.

Reformist sosyal demokrat partiler

Sosyal demokrat hareket ilk başlarda, işçi sınıfı içerisinde devrimci bir hareket olarak ortaya çıkmışsa da, zaman içerisinde burjuvazi tarafından “evcilleştirildi”. İşçi sınıfına kapitalist sömürü düzenini ortadan kaldırıp sömürsüz bir toplama geçişi sağlamak için öncülük edeceğine burjuvazinin ona sunduğu “nimetlerden” yararlanmayı tercih edip açıkça işçi sınıfına ihanet etti. (Sonraları aynı durum Stalinci partiler aracılığıyla yaşandı) Emekçilerin oylarını alıp sömürü düzeninin devam etmesine katkıda bulundu ve bulunmaya da devam ediyor. Sosyal Demokrat partilerin özce söyledikleri şudur:

“Devrim şiddettir ve şiddet kötü bir şeydir, hiçbir sorunu çözemez. (Onlar için sömürü düzenin her gün milyonlarca insana uyguladığı sömürü ve vahşet şiddet olmasa gerek!) O zaman yapılması gereken esas şey seçim yoluyla mecliste çoğunluğu elde etmek ve ardından hükümet olmak ve hükümete gelince de hükümet olanaklarıyla reformlar gerçekleştirmek, Böylece zaman içerisinde yavaş yavaş adaletli bir düzen kurmaktır.

Sosyal demokrat partiler, en az bir yüzyıldan beri defalarca, bazen koalisyon bazen

tek başlarına hükümetler kurdular ve bu dönemlerde uyguladıkları siyasetler, temel olarak kapitalist sömürü düzeninin devamını sağladı ve işçi sınıfına ihanet etti. Bunun çok örneği var ama en bariz olanlar; Almanya, Fransa, İngiltere, İspanya örnekleri. Evet, o meşhur deyim yine geçerli: “Eğer seçim yoluyla düzen değseydi, burjuvazi seçimi çoktan yasaklardı.”

Devrimci Komünist hareketin siyaseti

Bu siyasetin en anlamlı ve kapsamlı örneği Rusya'daki Bolşevik Parti örneğidir. Bolşevik Parti, Çarlık Rusya'nın baskıcı iktidarına rağmen olanakları çerçevesinde seçimlere katılıyordu. Genellikle adayları emekçilerden oluşuyor ve seçim kampanyaları: “Bize oy verin, seçilince düzeni değiştireceğiz, sizin mücadele etmenize gerek yok” değildi. Onlar sömürü düzeninin, Çarlığın ne olduğunu, hakim sınıfların nasıl emekçileri sömürerek servetler edindiklerini somut örneklerle anlatıyordu. Seçildiklerinde de mecliste aynı çizgiyi devam ettirdikleri için cezaevlerine atıldılar, sürgüne gönderildiler. Ama kesinlikle düzenin nimetlerinden yararlanarak ne siyasetlerini ve ne tutumlarını değiştirdiler.

Komünist devrimciler genel seçimlere, yerel seçimlere, cumhurbaşkanlığı seçimlerine ve tüm seçimlere, bazı istisnalar dışında, (örneğin uyduruk referandumlar) güç ve olanakları çerçevesinde katılmalı.

Genellikle adaylar emekçilerden oluşmalı ve seçim kampanyalarının temeli sömürü düzeninin emekçilere, yoksullara karşı yaptıklarının, uyguladıklarının ve de kadınlar ile ezilen haklara yapılan ayrımcılık ve baskılarının somut olarak teşhi- rinden oluşulmalı. Kesinlikle “eğer şunun değişmesini, şunu elde etmek, ücretlerinize zam, kadın-erkek eşitliğini, halkların eşitliğinin gerçekleşmesini istiyorsanız bize oy verin” şeklinde olmamalı. Çünkü toplumdaki güç dengesini değiştirmeden, emekçiler seferber olmadan, meclise gidip burjuvaziden adaletli davranmasını istemekle hiçbir hak alınamaz. Bir asırdan fazla yaşadığımız bütün deneyimler bunu açıkça ortaya koyuyor. Bunun en son örneği Güney Afrika’da yaşananlar.

7 Haziran genel seçimi

Bu seçim, dünya ekonomik krizinin daha da büyüdüğü ve etkilerinin Türkiye’de artık feci bir şekilde, özellikle de son yıl içerisinde artarak, yaşandığı bir ortamda yapılıyor. Örneğin son verilere göre işsizlik, resmi rakamlara göre %9, aslen %18; işsiz sayısı resmen 3 milyon aslen 6 milyon; hane halkı borcu 350 milyar lirayı aştı; 3 milyon kişi bankaların haciz kısılcacında; dış borç 400 milyar doları aştı. Bu verileri daha da uzatmak mümkün. Ek olarak son bir yıl içerisinde dolar %25 değer kaybına uğradığı için satın alma gücü dörtte bir oranında geriledi.

Özcesi bir yandan burjuvazinin kârı artmaya devam ederken diğer yandan emekçiler ve yoksullar, kemer sıkma siyasetleri sonucu her geçen gün daha zor şartlarda çalışmaya ve yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor. İşte bu ortamda çözüm olarak iktidardaki AKP 380 sayfalık, CHP 230 sayfalık, HDP

52 sayfalık ekonomik, sosyal vaatlerini açıkladı.

AKP: “Proje, ülke, milli, asker, tarih, büyük, mega, baraj, yol, anayasa, özelleştirme” gibi kavramlara ağırlık veriyor. Ama AKP’nin ne yaptığını ve ne yapacağını anlamak için 13 yıl boyunca burjuva sınıfına nasıl hizmet ettiğini görmek yeterli.

CHP: “Özgürlük, hukuk devleti, demokrasi, istihdam yaratan kapsayıcı ekonomi, dayanışma ve sosyal adalet, yurttaş için nitelikli kamu hizmeti, doğa ve kent hakkı” gibi bir sürü yuvarlak laflar ediyor. CHP ek olarak emekçilerin ve yoksulların oylarını alabilmek için asgari ücretliye ve emekliye artış gibi somut vaatlerde de bulunuyor. 4 yıl içerisinde şu yoksulluğu bitireceğiz, şu adletsizliğe son vereceğiz diyerek bol keseden atıyor.

Bunların hepsi palavra! Çok basit bir örnek: Fransa’da 1980’de işsizlik 1.5 milyon iken seçimler esnasında Sosyalist ve Komünist partilerin oluşturdukları ortak programda, eğer seçilip hükümete gelirlerse ilk yıl yarım milyon, ikinci yıl yarım milyon ve üçüncü yıl yarım milyon istihdam sahası açıp işsizliği yok edeceklerini enine boyuna anlatırlar.

Emekçilerin çoğu onlara oy verdi ve iktidar oldular. Ancak iktidara gelir gelmez enkaz edebiyatına başlayıp istihdamı ancak patronların yapabileceğini ama patronların ücret zamlarından dolayı bunu yapamadıklarını söylediler. Çözüm olarak da sendika yönetimlerinin suç ortaklığıyla, ücretlerin dondurulmasını dayattılar. Ücretler gerçekten dondurulduğu için emekçilerin satın alma gücünde önemli düşüş oldu. Ama diğer yandan işsizlik gerilemediği gibi 3 milyona fırladı. Bu sol

hükümet patronlara laf bile etmedi.

HDP ise önceleri, ağırlıklı olarak Kürt ve diğer azınlıkların sorunlarına; demokrasiye, seçim barajına, Erdoğan’ın başkanlık hayallerini yok edeceğine, AKP’yi tek başına iktidar yapmayacağına vurgu yapıyordu. Ancak CHP’nin emekçilere yönelik somut seçim vaatlerini açıklamasının ardından asgari ücretin 1.800 lira olmasına ve emeklilere 2 yerine 3 maaş verilmesine vurgu yapmaya başladı.

Elbette yüzde 10 barajı kabul edilecek bir şey değil. Emekçileri, emeklileri ve yoksulları sefalet mahkum etmek, Kürt halkının ve diğer halkların temel özgürlüklere sahip olmalarını asla kabul edilemez. Ama tüm bu haksızlıklardan, adaletsizliklerden kurtulmak için seçimden seçime oy vermeyi beklemek ve burjuvazinin iyi niyetlerinden medet ummak sadece ve sadece hayalden ibaret.

Eğer emekçiler ve tüm yoksullar, giderek daha da canavarlaşan bu kapitalist sömürü düzeninin gazaplarından kurtulmak isterlerse, seçimleri de fırsat bilerek, kendi öz örgütlüklerini oluşturmaya başlamalı. Kapitalist düzenin ve devletinin ne olduğunu somut olarak anlatmalı. Emekçiler işyerlerinden başlayarak bütün hesapları, bankaları, denetim altına almalı ve mevcut işi tüm emekçiler arasında hiçbir ücret kaybı olmadan paylaşmalı. Böyle bir şey ütopya mı? Esas ütopya seçim yoluyla ve düzen partileri ile yaşamımızı değiştirmenin mümkün olduğuna inanmaktır! Marks’ın dediği gibi: “Emekçilerin kurtuluşu kendi eserleri olacak”. (28.04.2015)

Güncel... Güncel... Güncel...

İttifaklar değişiyor ama uygulanan siyaset aynı

10 ile 11 Nisan günleri Panamada gerçekleşen Amerika zirvesinde Obama, Kuzey Amerika emperyalizminin yarım yüzyıldan beri etkisi altında tuttuğu Latin Amerika'ya şirin görünmeye çalıştı.

Zirvenin en öne çıkan yönü, Obama ile Küba lideri Raul Kastro'nun el sıkışması oldu. 1959'da Küba'da gerçekleşen ulusal devrimden sonra ABD, 50 yıl boyunca ambargo ve kuşatma siyaseti uygulamasına rağmen Küba'ya diz çöktürmeyi başaramadığı için yeni bir siyaset uygulamaya karar verdi. ABD artık, Küba ile ilişki kurmaya karar verdi ve büyük bir olasılıkla ambargoyu kaldıracak. Büyük ABD şirketleri, Küba ile direk ve engelsiz ekonomik ilişkiler kurmak için yıllardan beri sabırsızlıkla bekliyordu.

ABD emperyalizminin Küba'ya karşı uyguladığı ambargo aynı zamanda diğer bölge devletleri ile olan ilişkilerini de zedeliyor. Birçok Latin Amerika ülkesi, ABD'ye mecbur kaldığı için boyun eğiyor. Önceki Amerika zirvelerinde Küba'nın dışlanmış olması, bazı devletleri rahatsız ediyordu. Her zirvede, Kastro'nun müttefiki olan Venezüella dışında da bazı devletler, bunu protesto ediyordu.

ABD'nin bölgedeki yeni siyaseti, gelecek başkanlık seçiminde aday olamayacak olan Obama tarafından yönetiliyor. Obama'nın siyaseti, 2016 başkanlık seçimi dolayısıyla kendilerinin farklı olduğunu ispat etmeye çalışan Cumhuriyetçiler tarafından eleştiriliyor. Çünkü Cumhuriyetçiler, ABD'deki bazı

çevrelerin, özellikle de yıllarca sürdürülen Küba karşıtı propagandanın etkisinde olanların, desteğini almak istiyor.

Şu aralar Obama, kendisinden öncekilerin yani hem Cumhuriyetçi hem de Demokratların, iddia ettiklerinin tersini anlatmaya çalışıyor: "ABD süper gücü sayesinde bazı riskleri, tedbirli bir şekilde, alabilecek konumda. Küba'ya karşı deneysel bir açılımda fazla bir risk yok. (Küba) Bizim temel çıkarlarımızı tehdit edebilecek konumu olmayan bir ülke."

ABD'nin, İran'a karşı olan siyasetinde de bir gelişme

yaşanıyor. ABD, İran'a karşı 1979'da başa gelen molla rejimine bir çeşit boykot uygulayıp ekonomik cezalandırmalarda bulundu. Şu sıralar ABD'nin, Irak'ın cihatçıların eline geçmesini engellemek için İran'a ihtiyacı var. Obama, bu konuda da şimdiye kadar uyguladıkları siyasetten farklı söylem

geliştiriyor: "İran'ın askeri bütçesi 30 milyar dolar. Bizimki 600 milyar civarında. İran bizi yenemeyeceğini iyi biliyor." Bu o kadar açıktır ki... ABD yöneticileri 30 yıldan fazla bir süre boyunca tam aksini iddia ettiler!

Obama sonuç olarak ABD'nin diplomatik siyasetini, özellikle de ABD emperyalizminin geçmişte uyguladığı ve zaman içerisinde yararlı olmaktan çok zararlı olanları, değiştirmeye çalışıyor. Ama Nobel Barış Ödülünü almış olan Obama, yine de ordularını kullanarak askeri müdahalelerde bulunmaktan da çekinmiyor. ABD emperyalizminin Irak, Suriye ve son olarak Yemen'de yaptığı askeri müdahaleler ortada.

ABD emperyalizmi bir yandan onlarca yıl önce başlattığı yangınları söndürmeye çalışıyor. Ama diğer yandan ise gelecek yıllarda daha artacak olan karışıklığın büyümesine katkıda bulunuyor.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1.5 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 9 TL / 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 18 TL / 5 Pound.